

Fent memòria de les visites pastorals a Tavertet.

Avui em sembla oportú fer una remarca general a les rebudes ocasionals que Tavertet feia al senyor Bisbe amb motiu de les visites pastorals, que certament eren diferents de com es fan ara.

Com sabem, el poble de Tavertet no disposava de carretera i no hi havia cap altre remei que venir pel camí ral; a vegades des de Sau i altres des de Cantonigrós. No em consta que vingués des de Rupit.

Hom es preocupava de proporcionar unes cavalleries, eugues o mules ben guarnides, una per al senyor Bisbe i una altra per al patge, amb els corresponents guies.

Com era de rigor, tot el poble, amb les autoritats civils i eclesiàstiques al davant,

acudia a rebre'l un bon tros abans de l'entrada del poble, on prèviament s'havia guarnit una arcada triomfal i també un altar.

Quan venia pel cantó de Sau, l'arc o l'altar es feia a l'entrada del carrer del Mig, just en arribar a les primeres cases i la comitiva l'esperava damunt la cinglera de les Gotes, on en diem el Canyó.

Quan venia de Cantoni, l'arc el feiem al cantó de l'hort de la Font o al cantó de la casa de cal Noguer. Alguna vegada també s'havia fet prop de l'entrada de l'església, davant el lloc dit «Trentapasses».

L'altar s'havia fet en diferents llocs del poble; recordem que una vegada es va instal·lar sota el balcó del Jofré. No cal dir que tot el poble quedava net i endreçat, dissimulant amb boixos el que no era tan presentable i engalanant amb flors les finestres i balcons, especialment si era a la primavera.

Davant l'altar, els capellans i les autoritats civils donaven la benvinguda al senyor Bisbe amb els honors de costum. El senyor Bisbe pronunciava unes paraules d'agraïment i donava la benedicció als assistents. Les campanes anaven anunciant, amb el seu repicó, harmoniosament i amb alegria la benvinguda del senyor Bisbe. Normalment la senyora mestra ja havia preparat alguns nens i nenes per tal de recitar versos escaients a l'acte. Recordo que quan jo era encara un marrec, la meva germana comentava la vergonya que havia pasat en una d'aquestes ocasions que li tocà de recitar versos; sort que el Bisbe fou molt fàlaguer; era el bisbe Muñoz, per allà els anys vint.

Cal agrair a la senyora Magdalena Jofré que m'ha ajudat a recordar tots aquests

Façana de migjorn de l'església de Tavertet.

actes i m'ha facilitat uns versos que tan ella com les seves germanes, quan eren petites, havien recitat en ocasió de les visites pastorals, de les quals en guarden un bell record. Vegeu-ne el text:

*Benvingut sia, pastor
de nostra església estimada.
Benvingut pare estimat
i que al cel guieu les ànimes.
Avui, havent vingut Vós,
nostre poble està de gala,
la joia esclata per a tots
i es revela en nostres cares;
com espurnegen amb gran goig
que els nostres cors embriaga.
Al veure'ns honorats per Vós
de manera tan galana,
digne missatger de Déu,
apòstol de la fe santa.
Vos fem un prec fervorós
que obrint vostres sagrats llavis
ens feu sentir la paraula
que infou virtut als cors
i empelta la santa gràcia
i alçant Vós la mà
feu la creu sobre nosaltres,
Senyal de benedicció
que ens farà bons cristians
i enfortirà les nostres ànimes.*

Després de les recitacions i poesies calia fer la genuflexió amb el genoll esquerre i fer quatre passes enrera abans de girar-se. És bo de recordar algun detall prou significatiu: el qui fou molts anys secretari de Vilanova de Sau i Tavertet, el senyor Miquel Orra, solia explicar que moltes vegades havia acompanyat el senyor Bisbe desde Sau a Tavertet muntat amb la seva mula i que alguna vegada havia coincidit amb el bisbe venerable Josep Torras i Bages, amb el qual hagué de resar el rosari durant tota la pujada.

Personalment voldria recordar la visita pastoral que va fer el bisbe doctor Ramon Masnou Boixeda a principis dels seixanta, visita de la qual vaig participar més activament, ja que formava part de l'Ajuntament. En aquells moments s'estava obrint la carretera nova de Can Codina a Tavertet. L'en-

carregat de l'obra va tenir la gentilesa de preparar uns petards amb dinamita per fer més llúida l'arribada del Pastor, al mateix temps que donà festa als treballadors. Quan la comitiva baixava de la creu i a l'indret de la font Nova va esclatar la munició. Al moment d'esclatar els petards el senyor Bisbe quedà molt sorprès i digué: «Això, aquests petards, no ens agraden gaire». Llavors va comentar que en la visita pastoral a un altre poble, amb tota la bona voluntat del món i per fer més so-

lemne la festa, havien muntat una traca al llarg d'un carreró, que anà fent explosió quan ell hi passava; certament ho passà molt malament i en servava un mal record. Crec que va ser l'última vegada d'una visita pastoral d'aquest caire protocolari de cavalleries i amb aquesta mena de rebudes. La carretera i els cotxes han fet que ara ja ens el trobem davant l'església.

Encara que la meua pretensió era explicar la rebuda, no cal dir que després tothom anava a l'església on se celebrava una missa solemne amb la confirmació d'infants. Després al senyor Bisbe li esperava un bon dinar que compartia amb els capellans de parròquies veïnes que havien assistit a la cerimònia, mentre parlaven dels problemes i esperances pastorals de la parròquia i de l'ambient de la contrada.

Si el senyor Bisbe havia de pernoctar a la parròquia, era norma i obligació que el senyor Rector li havia de cedir la cambra i el llit. De totes maneres, el comiat era molt més simple, encara que els carruatges de tornada eren els mateixos de l'arribada.

Jordi Sanglas i Puigferrer.

Imatge d'una visita pastoral.